

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III - Číslo 12

V Zateci 26. března 1948

Cena 3 Kčs

Směna vítězství

Letošní jaro, krásnější než ta předchozí, plně nadějí a očekávání, jsme uvítali prací.

Radosným, budovatelským vzruchem naplnily naše města a vesničky tisíce dobrovolných pracovníků, kteří nastoupili první jarní neděli na národní směnu vítězství.

Bylo odpracováno mnoho, velmi mnoho hodin, bylo vykonáno hodně dobré práce, byly získány republiky milionové hodnoty.

Největší přínos směny vítězství se však nedá spočítat, ani změřit, ani odhadnout v penězích. Je to zisk mravní.

Dokázali jsme znovu celému světu, že chceme a umíme pracovat pro veřejný zájem. Pochybovačům domácím jsme ukázali, že to myslíme doopravdy. Zahraněním pomilovačům a škarohlídům, kteří u nás chtějí vidět teror, násilí a bezpráví, jsme dali příležitost, aby se přesvědčili, že děláme užitečnější věci než ty, o kterých oni mluví a píší.

A sami jsme se znovu přesvědčili, že to jde a že to půjde stále kupředu, v upřímné spolupráci všech, kdo chtějí přispět ke společnému dluhu.

Pro nás — volyňské Čechy — je práce — zákonem, svatou povinností a ctí. Měli jsme příležitost naučit se cenit práci a vážit si jí. Všichni známe § 12 ústavy SSSR, který říká, že „práce v SSSR je povinností“ a ořádkou cti každého praceschopného občana podle zásady „kdo nepracuje, ať nejí!“ Vyrostli jsme v těžké práci a dopracovali jsme se dobrých výsledků. Proto všude, kde se pracuje, se chceme uplatnit tak, abychom stáli vždy mezi prvými. Nemí to jen fráze nebo neuskutečnitelná touha. Je to reálná možnost a řekl bych náš závazek vyplývající ze slavné minulosti. Vítáme proto s opravdovou radostí každou snahu, aby poctivá práce ve prospěch celku byla postavena na čestné místo, které jí právem patří. Takovou snahou byla jistě i nedělní manifestační směna vítězství.

Zařadili jsme se proto bez váhání všude do jednotné fronty manifestantů práce a mnohde jsme získali uznání a pochvalu.

Nedělní směna vítězství byla pro nás jakýmsi slavnostním úvodem k řadě dnů, které budou od úsvitu do

Loňské velikonoce jsme slavili ve znamení radosti z návratu do vlasti — letošní oslavíme ve znamení zvýšení pracovních výkonů pro její lepší příští.

Naše velikonoce

křesťanský svět si připomíná vzkrése-
Nekonečné paprsky jarního slunce probleskují skrz temné mraky a prozáří závoj studené zimy. Poslední zbytky sněhu mizí, ledy tají, v hájích již i ptáčky zpěvují a celá příroda se probouzí z dlouhého spánku — přichází jaro.

S příchodem jara nastává nám velká doba — velikonoční svátky. Celý národ Spasitele a tisíce rukou zvedají se k nebi s horoucí prosbou na rtech: „Pane, zachovej nám mír!“ Umklky hlasy zvonů, jen smuteční pašije se rozléhají v prostranstvích kostelů. Na návsi se sbíhají kluci a chodí „hodovat“. Jsou pravdivé „hody, hody, doprovod“.

pozdní noci naplněny intenzivní prací — bojem o chléb — o výživu národa. Voláme k této práci všechny poctivé a svědomité zemědělce, dělníky rukou i mozku a vyzýváme k soutěžení.

Příklad je dán. Všem lidem dobré vůle je dnes jasné, že jen společným úsilím, dobrovolnou kázní, zvýšeným

V nízké světničce na Žatecku, na Litoměřicku nebo na daleké Moravě sedí rodina volyňského Čecha a slaví velikonoce /všichni pohromadě. Neschází již dobrý táta, ani starostlivá matka s dětmi — jsou všichni pohromadě a šťastni. Všichni se probudili k novému životu.

A skutečně jsme se probudili k novému životu, všichni jsme vstali z hrobu — z dlouhých let života v cizině — a uzřeli světlo, něhu a teplo domova, které přináší tolik kouzla do duše každého z nás. Nepřišli jsme vykoupit lidstvo, jako Spasitel, ale přišli jsme jako děti do klína své matky. Prožili jsme velké vzkrise-
(Pokračování na str. 2.)

pracovním výkonem a odřeknutím některých sobeckých výhod splníme zvýšené požadavky doby, dospějeme k cíli, kterým je šťastný život v míru a radostné spolupráci všech občanů našeho státu, a tak dokončíme úspěšně naši velkou směnu vítězství.

Jar. Chudoba.

Slova velikonoc

Vzpomínáš, krajane volyňský, jistě na velikonoce na Volyni více než kdy jindy. Vždyť tam na Volyni ty svátky Kristova zmrtvýchstání činily ten kraj i ten lid tak zvláštním velkým a krásným. I já několikrát jsem tu krásu na Volyni prožíval. Ono radostné „Christos voskres“ zní mi v duši ještě dnes. Ono to bylo toto radostné pozdravení, které přeletovalo z duší jednotlivců do duší rodin i celých obcí a zvěstovalo radostnou zvěst o velké lásce Toho, který zemřel a přece žije.

Velikonoce jsou symbolem nejen duchovního probuzení, ale i probuzení přírody z těžkého spánku. I ta smutná vrba, která celou zimu byla zavalena sněhem, již začíná rašit a skřivánek začíná vysoko nad polem zpívat svoji krásnou píseň o vítězství.

A letošní svátky velikonoční jsou i radostné zvláště pro nás krajane volyňské a celou vlast. Jestli dokončeno dílo osvobození, dokončuje se horečně dosídlení reemigrantů, všude začíná rašit nový život, vše, co má dobrou vůli, se spojuje, bratr podává bratru ruku a celý národ vstupuje do nové éry svého života, éry, ve které má být každý, nejen podle učení, ale podle skutku bratrem a sestrou.

Volyňský bratr byl v cizině mnohdy již na pokraji hrobu, ale přece vždy, jsa držem pevnou vírou, znovu vstal. Bůh stál vždy při něm, pomáhal mu zahojovat rány a hojit bolest. Tak tomu bylo i v prvých dnech po příchodu domů.

Víra v spravedlnost a víra ve vyšší hodnoty žijí s nadějí ono vědomí, že spravedlnost, kline se v pádu, pošpíne a až k smrti umučena, přece jednou vstane z mrtvých, očištěna i oslavena.

Celý svět vždy na Bílou sobotu oslavuje Mír. Vzpomíná se mrtvých a padlých, kteří obětovali život pro vyšší spravedlnost, kline se v pádu, bezpráví a vypovídá boj mocnostem zla a temna.

I naše volyňská rodina oslaví svátky míru s celým národem i vědomí vyšších hodnot národa, vyšší spravedlnosti. Spojíme své vědomí náboženské, svojí víru, své dobré já s vědomím dobré služby národu, který je veden geniem národa, staletými bouřemi vyzkoušeným.

Ona píseň velikonočních zvonů, míru necht zvěstuje nám všem, že nebude již nikdy války, hladu, smrti a bolesti, že bude opravdu klid k práci a že Kristus skutečně vstal, smrti smrt popravil a všemu lidstvu nový život daroval. J. Dušek.

★

Poděkování. Děkujeme p. primáři MUDr. Viktoru Goldovi, MUDr. Schönгутovi, babičce porod. oddělení a všem ošetřovatelkám v. v. nemocnice v Žatci za nevšední a mimořádnou péči a obětavost při léčení naší 3tydenní dcery Jaroslavy. — Marie a Alexandr Nageľovi.

a přišli jsme tak, jak nám to kázalo naše svědomí a čest.

Dnes stojíme ve vážné době a nedopustíme, aby i na nás se splnila slova Spasitelova, že „jeden z vás mne zradí“.

Obstání jsme v tolika zkouškách, musíme obstát i dnes, kdy republika nás tolik potřebuje.

Vstali jsme síce z hrobu, ale hrobová stráž neutekla, jen odstoupila stranou, odkud sleduje, veškeré dění. Hlíďá nás dnes snad ještě lépe, než kdy jindy. Proto pozor!

To všechno si dnes o velikonočních uvědomme a pak se nic nestane, co

by mohlo znesvětit naše city štěstí a míru. Vzpomínat, ale nezapomínat! Vzpomínat radostné chvíle, kdy byl svět vykoupen, děkovat Bohu za mír a vzpomínat na ty, kteří dnes nejsou s námi, ale nezapomínat, že musíme bdít, že máme nepřitele, neboť bychom se musejí stydět před těmi, kteří za nás položili životy. A my je ujišťujeme, že jejich odkazu věrní zůstaneme, a posíláme jim ve dny letošních velikonoc tam pod Duklu, Lipt. Sv. Mikuláš a na všechna známá i neznámá místa „Spěte sladce, naši bohatýři!“ — den se naplní!

Václav Židlický.

Právo lidů 17. III. 1948:

Akční výbory nac. fronty a jejich úkoly

Dr. Jan Němec, předseda KAV-NF v Hradci Králové

Válečné vítězství spojených národů nad fašismem přineslo nový duch a nové formy do politického života osvobozených států. Také u nás nastoupila vláda Národní fronty, svazku dělníků, rolníků, pracujících inteligence, aby nastolila politický režim lidové demokracie, v níž čtyři politické strany měly hiedat společné úkoly v budování státu. Jejich orgány byly koordinační výbory, které měly být výrazem politické vůle lidu, reprezentované čtyřmi stranami a tavícím kotlem eventuálních rozporů. Cíl jistě krásný, skutečnost však brzo jiná. Koordinační výbory, v nichž se nehlasovalo, se zvrhly v debatní schůze a koaliční dohadování; jejichž výsledkem byl bezzásadový kompromis.

Lid stál se v době, kdy tato Národní fronta, vinou reakčních činitelů pravicových stran přestala existovat, skutečným nositelem moci. Tlakem své vůle obrodil národní frontu, kam na místo těch, kteří opustili a zradili svůj velký úkol budovat lepší život, dosadil představitelé všennárodních korporací, jež plnily dobře své úkoly, jako ROH, komisi rolnických, Svazu české mládeže a pod. Současně však provedl ještě důkladnější revizi orgánů této obrozené Národní fronty tím, že koordinační výbory nahradil akčními výbory NF a odmítl zastupitelský systém politických stran resp. celonárodních organizací a jejich zástupce podrobil přímému schválení lidu na mohutných shromážděních. Tím zaručil také výběr osob, zejména s hlediskem mravních, a vyjádřil nový smysl Národní fronty: být vychovatelkou národa a jeho občanů k vědomé práci pro budování socialistického státu.

Námítky, jež ještě dnes snášejí přívrženci reakce, zejména zahraniční, že akční výbory jsou nelegálními orgány, přehlížejí skutečnost zvykového práva při tvorbě politických stran, k jejichž založení v době před Mnichovem stačilo jen sdružení několika funkcionářů a jimž nikdo nevytýkal nelegálnost. Jestliže tedy na místo několika funkcionářů, jak to bývalo u politických stran dříve zvy-

kem, vyslovily se pro myšlenku akčních výborů NF, tlumočenou předsedou vlády Klementem Gottwaldem, statisíce na Staroměstském náměstí dne 21. února a jestliže první krajský akční výbor schválilo týž den 12.000 dělníků a občanů všech vrstev na královéhradeckém Veikém náměstí, pak ani nejvážnější odpůrce nového systému nemůže popřít skutečnost legality akčních výborů, která je o přena o nejvyšší zákon tohoto státu, ústavu a její slavné zjištění, že lid je zdrojem veškeré moci ve státě, tedy i zdrojem nové Národní fronty a jejich orgánů, akčních výborů.

Lid také stanovil úkoly akčních výborů, jež přistoupily nejprve k očištění veřejného života, aby tak vytvořily podmínky pro úspěšné plnění dalších úkolů politických, hospodářských a kulturních. Očista, první a nejvážnější úkol akčních výborů, probíhá dobře a ukázněně. Je základem úkolů dalších, neboť odstraňuje vše, co hnisá a kal společnost a zabráňuje další šíření. Sleduje každého a hodnotí nejen skutečnost, zda ústy podporoval nový lidově demokratický režim, ale zejména, zda jej dovedl naplnit i prací a tak k překvapení posílených a k radosti národa odstraňuje i lenochy a lajdáky bez ohledu na jejich ústní projevy loyality. Přezkoumání některých aktů očisty odstraní eventuální výstřelky, zejména pokud byly vyvolány neodpovědnými činiteli z důvodů osobních, a potvrdí celému světu svědomitost a čistotu všech zákroků.

Pro zbyteky reakce je příznačné, jak dnes roní slzy nad každým, kdo byl nucen opustit své zaměstnání, je-li si nedovedl vážit a v němž podlamoval bezpečnost naší republiky a její spojenecké svazky, zejména se Věrná 5 Akční výbory NF Sovětským svazem. Jak hořké slzy v očích, které se nezachvěly, když hltavý kapitál vyhazoval statisíce dělníků na dlažbu, když proletarisoval inteligenci, když drtil drobné soukromé podnikání, aby nejen připravil lidi o práci a chléb, ale podvýchoval jejich děti rozieptal a nahlodil celý

národ, jeho odolnost a jeho sílu. Proto je třeba provést očistu spravedlivě, ale také tvrdě a přísně.

Politický úkol akčních výborů nekončí jen očistou, naopak ta je počátkem další trvalé, systematické a revolučně bdělé kontroly politických stran, jejich činnosti, tvorby jejich orgánů, do nichž už nikdy se nevrátí nastrčené osoby, staří politikáři a rozleptavačí národní jednoty. Akční výbory Národní fronty nepřipustí obnovení politického stranictví ve starém smyslu slova, naopak, usměrní činnost stran k úkolům budovatelským, ke konkrétním úkolům sociální sace.

Tím jsou dány i úkoly další: být ručitelem hospodářského života, který musí být prochnut budovatelským, nadšením s konkrétními výsledky, zvýšením výroby, zlepšením pracovní morálky a z hospodářským správním službami. Veliké úkoly očekávají zejména inteligenci, úředníky, kde pojem práce pro lid musí se ztotožnit s rychlým, spravedlivým a ochotným rozhodováním. V zemědělství je zajištění výživy nejpřednějším úkolem. Z dalších úkolů je třeba vyzdvihnout zejména výchovu. Tu je velká úloha našich učitelů, profesorů, umělců a vědců, jimž přísluší být nositeli nových pochopů. Vzdělání, jež nabyli

studium, je jen hřívnou svěřenou, která neslouží k životnímu pohodlí a lepší existenci, ale která musí být s apoštolovskou pečlivostí šířena dál a šíř a vštěpována všemu lidu. A tu je zkouška naší inteligence, zda dobře půjde dál, zda pochopí své odpovědné postavení v novém vývoji.

Akční výbory Národní fronty stávají se tak představiteli politické vůle lidu, strážci národní jednoty a budovatelé socialistické republiky. V nich se již nediskutuje bez výsledku, ale hlasuje se a rozhoduje se plnou osobní odpovědností.

Hrozí nebezpečí války?

Touto otázkou se dnes obírá mnoho lidí v celém světě. Zdálo by se však, že není možné, aby někdo v tak krátkém čase po druhé světové válce byl ochoten vchnat národy světa do nové krvavé lázně. V našich očích stále ještě vidíme zkrvavělá úbočí Karpat a nezměrné oběti, které byly obětovány, aby se náš národ dočkal spravedlivého míru.

Vrátíme-li se ještě do hlubší minulosti, objeví se před našimi zraky spálené obce na Ukrajině, doutnající zbytky Českého Malína a ohořelá těla našich mučedníků.

My, volaňští Čechové, budeme jedni z posledních, kteří si budou přát třetí světovou válku, avšak nezabráníme tomu, aby se o příští válce mluvilo. Je proto dobré, když se rozhlédneme kolem a zjistíme, kdo kolem nás žije toto zlé sémě.

Je správné pořekadlo, které nám praví: „At si každý zamete napřed před svým prahem.“ Je však velmi málo lidí, kteří by se tohoto pořekadla drželi a proto sledujeme, co o nás píší jiní.

„Slovanský blok — nebezpečí slovanské agrese — Sovětský Svaz, podporován ostatními slovanskými státy je hrozivým nebezpečím západních civilisovaných států“ a pod. To jsou velmi těžká obvinění a je nutné zjistit, co je na tom pravdy. „Slovanský blok“ — je sice pravda, že žijeme mezi Slovany, avšak o žádném slovanském bloku nám není nic známo. Je též pravda, že jsou tu státy lidově-demokratické, jako na př. SSSR, Polsko, Československo, Jugoslavie, Bulharsko, ale, že by tyto státy tvořily jakýsi blok, to nám bohužel známo není, přes to, že máme do těchto zemí blíže, než kterýkoliv redaktor amerických, anglických či jiných listů.

To, že se dělnické třídy v Itálii, Francii, Anglii, Americe a v jiných státech domáhají svých práv, v tom není žádný zásah slovanských států. Pokrokové hnutí pracujících v Itálii i ve Francii je mnohem starší než pověstné „Zablesknutí z Prahy“, jak se dnes s oblibou píše ve francouzském tisku. Je na čase, aby se také pánům politikům a redaktorům konečně „zablesklo v hlavě“ a ne, aby čekali, až francouzští pracující je donutí sloužit francouzskému lidu a ne peněžním magnátům, syndikátům a trustům. To jsou ovšem vnitřní záležitosti

francouzského lidu a my nemáme práva v této věci jim radit. To ovšem neznamená, že nemáme práva soudit a také odsoudit politiku, kterou provádí dnešní USA a její satelisté. Je zajímavé, jak rafinovaně a nečestně si tyto politikové tohoto státu počínají. Na jedné straně odsuzují jakousi intervenční politiku slovanských států, na druhé straně však pozorujeme jejich mírumilovnou politiku a zjišťujeme, že:

USA provádějí vojenské manévry v Arktidě,

USA půjčují několik set mil. dolarů Japonku,

USA dodávají letadla, tanky a jiné zbraně Čankajškově armádě v Číně, podporují boj proti národně-osvobozenecké armádě Číny,

USA vytvářejí v Iránu vojenské základny,

USA dodávají zbraně do Turecka,

USA podporují všemi prostředky fašistickou vládu Itálie a její armádu,

USA demonstrativně posílá do Středozemního moře své válečné loďstvo, podporuje pryč „zahraníční politiku.“

Všechna tato fakta jasně naznačují, že tu jde o záměrné obkoleštění slovanských států, účelem kterého je vytvoření předmostí pro eventuelní příští válku.

Toto však není hlavní zlo, které budují kapitalističtí imperialisté. Největší „kolvárnu“, kde se připravuje příští válka, je západní okupační pásmo, obsazené americkými, anglickými, francouzskými a několika jinými okupačními armádami. Politika, vedená okupačními vojenskými úřady nikterak nebrání tomu, aby apoštol nového německví Schumacher nepodporoval irredentistickou činnost sudetských Němců se zřejmým úmyslem použití jich proti ČSR.

V té době, kdy již v sovětském okupačním pásmu byla dávno provedena demilitarizace a je velmi důkladně prováděna denacifikace tohoto pásma v t. zv. Bisioni, nebylo dosud provedeno ani jedno ani druhé. Nelze přece počítati, že zničením Helgolandu bylo dosaženo demilitarizování celé Bisionie.

Denacifikace v západních okupačních zónách se provádí velmi pomalu a nedůsledně. Němci stále věří, že „Es komt der Tag“ a aby jejich naděje nebyly jen planým povídáním, podporuje je

v tomto falešném preludu i veřejný tisk, který vychází v anglo-americkém pásmu. Dále nesmíme zapomenout, že k jejich propagandě slouží veškerá německá žurnalistika v USA, kde vychází více než 20 německých deníků. Tento tisk nerušeně itočil proti odpárcům Hitlera a dnes se specializuje jen na SSSR a ostatní slovanské státy. Noviny „Staats Zeitung und Herald“ spolu s jinými vybízejí ustavičně americký lid, aby co zkrusně Německo a opruží zvláště v poslední době se sudetskými Němci.

I když všechny tyto skutečnosti jsou ve slovanském světě velmi dobře známé, slovanské národy nepodléhají válečné psychosé jako tomu v kapitalistickém světě. Naopak slovanská mírumilovná teorie je v praxi doplována tím, že se ve světovém politickém kolbišti hájí zájmy míru a že ve všech slovanských státech s lidově-demokratickým zřízením se vede politika míru a budování.

Slovanské státy netvoří žádné vojenské základny ani v Mexiku, ani na Filipínách. Kdyby se tak stalo, mohlo by se potom věřit, že slovanské státy sledují imperialistické cíle. Za dnešní situace, jaká se dnes rysuje a o které jsem napsal v úvodu svého článku, titul imperialistů nepřislouží slovanským státům.

Chce-li však kapitalistický imperialismus vyvolat válečný konflikt, nesmí zapomenout, že k tomu je nutné mít souhlas celé americké, anglické a francouzské veřejnosti. Pochybujeme, že by Morganové poslali své syny s puškou do zákopů. Tam by chtěli vidět amerického či jiného dělníka neb zemědělce, řemeslníka a/p. Majitelé peněžních syndikátů jsou ochotni pouze vyrábět zbraně a obhacovat se z této války. Bojovali americký voják v Tichomoří proti Japoncům, v Evropě proti Němcům, byla válka spravedlivá, kterou Americe fašistické státy vnutily.

Vyvolat však válku proti lidově demokratickým státům jen proto, že tyto brání svou hospodářskou a politickou suverenitu, je velmi nesnadná věc. Jak chtějí vojákům, které budou posílat na smrt, vysvětlit, že jdou umírat za spravedlivou věc, když tomu sami nevěří? Jak chtějí totéž vysvětlit příslušníkům rodin padlých? Příští válka by urychlila pád kapitalistického systému a toho

jsou si na západě velmi dobře vědomi, proto ten bezmocný hněv v kapitalistickém tisku.

My vplynuli Čechové tu skutečnost, že nelze jen tak lehce vyvolat třetí válečný konflikt, přijímáme s velkou radostí.

Ještě se nezacelily naše rány po druhé světové válce, ještě nedávno jsme ukládali své příslušníky do hramadných hrobů na Ukrajině, v Polsku a na Slovensku. Věříme, že vyvolává-li někdo po třetí válečné běsnění, potká jej hněv pracujícího lidu celého světa. Cilec.

Rusové chtějí mír

Projev konsula Lomakina

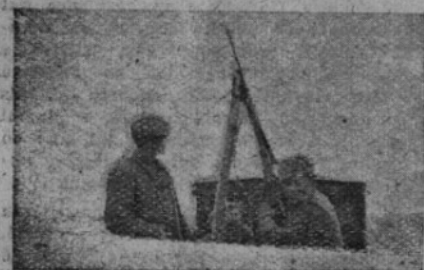
Sovětský generální konsul v New Yorku Jakub Lomakin odjíždí na čas do Moskvy. Před odletem se ho v New Yorku ptá, co soudí o válečných řečech ve Spojených státech. „Je to ztřeštěná myšlenka — řekl Lomakin — nemožná. My, Rusové, nevěříme ve válku. My chceme mír. Mezinárodní styky se musejí zlepšit,

a to na základě dobrých vztahů obchodních a kulturních. Zdá se mi, že americký lid by rád zlepšil vztahy k Sovětskému svazu. Nyní k nám jede několik amerických obchodníků a ti by také rádi viděli dobré obchodní styky mezi USA a SSSR. A my také.“

Jan Krámský, Veletice:

Vzpomínka na jaro 1944

Památné jaro r. 1944. Němci po strašlivé porážce u Stalingradu již se nevzpamatovali. Rudá armáda hnala je stále dál a dále na západ; nedávajíc jim oddechu. Jak hlásily německé zprávy,

Nejdříve pilný výcvik a pak odjezd na frontu

německá armáda se stále „šťastně“ odpoutávala od nepřítele. Ze to odpoutávání děje se příliš rychle, poučovala nás blížící se šumivá palba děl. Bylo jasné vidět, že Němci nejsou již pány situace.

V zázemí těsně za frontou se navzájem vraždili Ukrajinci s Poláky, mezi to zase často vpádli slavní partyzáni gen. Kolpaka, vše níčící na své cestě. Němci byli bezmocní. Němečtí vojáci prohlašovali „Deutschland kaput“. Nepomohlo ani vyhlášení totální války, ani „Prozřetelnost“, které se vždy tak rád dovolával sám Hitler.

V první polovině února vstáváme, co to, plná vesnice vojska, na malých až po už zablácených konících vojáci na smrt utmácení. Mysleli jsme, že snad

to jsou slavní Kolpakovci, ale dovidáme se, že to jest Rudá armáda osvoboditelka. Někde daleko se protrhl, za noc prošel více jak 70 km, nyní spěchají, bý přezívali Němcům hlavní tepnu, silnici Rovno — Luck. Radovali jsme se nesmírně, že jsme konečně osvobozeni od prokletých vrahů, Němců. Vynásíme s radostí kdo co měl k jídlu, vojáci však nemají času a jen ve spěchu vezmou co mohou. Všude mají napsaná hesla „Smrt německým uchvatitelům, kupředu na západ“. Zanedlouho první dělové rány nás upozornily, že cíle jest dosaženo. Silnice mezi Rovnem a Luckem přezřiznuta.

Ještě nedaleko stojí fronta, jdou těžké boje, ale již se ustavuje nová vláda. V první řadě sepisují se zbraněschopní muži a to od 18 do 50 let. Mobilisace. Naše přání jest dostati se do československé jednotky, bojující po boku Rusů pod velením gen. Svobody, o které jsme tolik slyšeli, jak slavně bojovala u Sokolova, Kyjěva a Bílé Cerkve.

Bratr Širc celou válku s nasazením života poslouchal rozhlas. Zprávy předával podzemní naši organizaci „Blaník“, kde se tiskl tajně časopis „Hlasatel“. Stále jsme byli informováni, co se ve světě děje, jen díky naší organizaci, nedali jsme se vtáhnouti ani Poláky ani Ukrajinci do bratrovražedné války.

Dovidáme se, že naše nejmoučnější přání jest splněno, budeme zařazeni do československé armády. Radost a nadšení nebralo konce. Šli staří tátové, třeba s několika syny a zetě. Šla nejkrásnější mládež, hoši, děvčata, hošiči sotva škole odrostlí. Vše šlo dobrovolně, s radostí, prapory, hudbou a zpěvem za vlast, za matičku Prahu, za utýraný československý národ, toť byla naše hesla.

Byli jsme odváženi do Rovna, zde nás Rusové předávali československé komisi. Prováděly se odvozy, což bylo právě jen formalitou, neb nemocných skorem nebylo. Našlo se sice několik málo jednotlivců, kteří se starali vyhnouti se v tak těžké chvíli, kdy bylo třeba každé paže do zbraně, ale známe je, příležitostně přijdou jejich jména na pranýř. Nejsou hodni, aby byli mezi námi.

K odvodu šla vesnice po vesnici, došlo i na naši, vyzývají se po pořádku dle seznamu. Před stůl odvodní komise předstoupil Alexandr Sochora, muž středních let, atleticky zbudovaného těla, zdrav

a bez vady. Nepřijal vysoce postavené místo jako rajonový náčelník, které mu bylo nabízeno, kde mohl celou válku sedět v suchu, on půjde se dvěma syny válčit za vlast. Bylo by hanbou, kdyby se ulil. Dále Antonín Drvota, zdrav, pane doktore, sice trochu napadám na nohu, ale ono to půjde, přejí si být odveden. To nefekl, že měl rozřezanou holenní kost, že ještě často trpí velkými bolestmi, opustil-dobře placené místo v družstvu, kde byl účetním. Zanechal 2 malé nezaopatřené děti, nemocnou ženu a starou matku. Jako mrzák mohl klidně sedět doma. Tito dva vlastenci nežijí, jako tisíce druhých položili své životy na oltář vlasti.

Odvozy prošly rychle, pak nás seřadili na velkém seřadišti, přijel gen. Svoboda, statný, krásných, uslechtilých rysů, každým coulem voják. Těž přijelo s ním několik vysokých ruských hodnostářů. Pan gen. měl k nám dlouhý projev, který zakončil slovy: „Vojáci, válčíme za svobodné, nezávislé, demokratické Československo.“ V tu chvíli se zdálo, že bychom šli do vody i do pekla, všude, kam by nás náš velitel vedl.

Následoval intenzivní výcvik. V krátkém čase již naši dělostřelci se zdarem zasahují u Torčina do boje. V první polovině září celá jednotka je zařazena do boje u Dukly, brány Karpat. Dukla, Vyšší a Nižší Komárník, Bezejmenná kóta, která přecházela z rukou do rukou, stála tolik životů, aby pak přece zůstala za námi. Boje o Slovensko, všude se naši hoši zapsali nehynoucí slávou.

Není mezi Volyňáky rodiny, kde by neoplakávali někoho blízkého, drahého.

Skončilo válečné běsnění, v prach poškozena hydra německého militarismu. Prořídle naše řady po velkém utrpení vrátili se do vlasti. Po válce jsme osídlili pohraničí. Zde jsme byli někdy přezíráni a odstrkováni. Mnohý byl zklamán ve svých představách, není divu, že kolikrátě mnohemu došla trpělivost. Právě proto, že každý prošel peklo boje, viděl padati kolem sebe kamarády, byl několikrátě raněn — proto ho takové jednání bolelo. Často došlo k něčemu nemilému, ale to vše přejde.

Dnes se díváme s nadějí do budoucnosti. Zapojujeme se do tvůrčí práce pro blaho naší vlasti. Kdyby bylo potřeba, chopíme se zbraně a budeme bránit celistvost naší drahé a milované republiky.

Něco k historii České Volyně

Česká menšina na Volyni je z etnografické mapy Ukrajiny vymazána. Převážná většina, snad přes 90% se navrátila do staré vlasti. Čas plyne, doba se mění a nejtěplejší mládež se postupně asimiluje ve zdejším prostředí. Dospělí během času odejdou na věčnost a budoucí pokolení bude snad jenom vzpomínat, že jejich předkové se narodili v Rusku. Právý opak toho, kdy naši dědové kdysi vyprávěli, že se narodili v Čechách.

Skoro každý národ má ve svých dějinách migrační prvky, které z různých důvodů se vystěhovaly za hranice. V českých dějinách těchto případů také nechybí a volynští vystěhovalci jsou jedním z nich. Až se vše uspořádá, hlavně ty „osidlovací otázky“, a naši krajané se přizpůsobí zdejšímu životu a poměrům, zůstanou na Volyni pouze vzpomínky z minulosti a minulost — to je historie. Nejdůležitější otázkou pro volynskou veřejnost a hlavně inteligenci bude starost o obšírný a solidní popis historie života a práce volynských Čechů, té zahraniční hrstky, která po dlouhé době se navrátila do vlasti a neztratila svůj jazykový a národnostní ráz. Při pokusu o napsání obšírné historie českých osidlců na Volyni autor nebo lépe několik autorů bude mít zajisté více nebo méně látky k tomuto dílu.

Pro první dobu, t. j. dobu carského Ruska od r. 1868 do první světové války, je snad dosti historického materiálu a bylo o tom již v poslední době ledacos napsáno. Jsou zajisté různé staré publikace z minulého století, časopisy „Ruský Čech“, „Čechoslován“ a jiný periodický a neperiodický tisk.

Další doba poválečné české Volyně v Polsku má také hojnost látky; několik tehdy vycházejících časopisů, kalendářů, ČMS atd. Styky s ČSR byly pravidelné, kulturní a hospodářská pomoc z Čech pro volynskou menšinu byla patrná.

Poslední válečné události, odbojová činnost Volyně, reemigrace má dostatek ještě živé, čerstvé látky.

Nejméně látky a nejméně se píše o sovětské české Volyni (r. 1920—39), t. j. o životě českých vesnic, které po první světové válce připadly SSSR. Neprávem je na ně zapomináno, neboť události posledních desíti let ukázaly realnost prvních pokusů o vytvoření svérázné české sovětské Volyně. Tehdejší styk se SSSR byl slabý z určitých, hlavně politických důvodů a izolace od staré vlasti byla dosti velká. Česká kulturní veřejnost s touto českou menšinou nemohla rozvíjet styky a výpomoc, jako bylo s českou Volyní v Polsku. A jestliže byl takový pokus, výsledky nebyly valné. Ze starých činitelů, organizátorů veřejného, kulturního života tehdejší sovětské české Volyně, hlavně učitelů, se málokterý navrátil do staré vlasti.

Jelikož zájem celku a hlavně Čechů předválečné sov. Volyně vyžaduje

částičného popsání jejich života, dovolím si krátce, postupně na stránkách tohoto týdeníku popsat aspoň první dobu jejího života organizačního, hlavně po stránce kulturní.

Nový život, nový společenský řád hospodářský, kulturní a politický pro českou menšinu, která zůstala na území SSSR po první světové válce a ruské revoluci, vyžadoval nové zájmy a novou životní orientaci. Český sedlák, který většinou zásadně se politikou nezabýval, lpěl na půdě, znal pouze svou venkovskou „dřinu“, v první době pozoroval a vyčkával. Organizačně nebylo u něho ničeho vybudováno, hlavně ne to, co by odpovídalo novým životním podmínkám. Poválečný t. zv. „Nep“ celkem v životě jeho ničeho nězměnil, takže na počátku dvacátých let české hospodářství postupně se opět počalo rozvíjet. Začal se opět pěstovat chmel a jiné kulturní plodiny. To množství půdy, které hospodář směl obdělávat, stačilo pro české rolníky, aby dosáhli opět předválečné dobré úrovně. Změny poněkud bylo možno pozorovat pouze mezi českým živlem — ve městech, kde některé české podniky, jako na př. pivovary a j., byly znárodněny, takže dotyční Češi byl nuceni se jinak přizpůsobit životu, ale to bylo malé procento z celkového počtu menšiny, takže v základech hospodářského života celé české menšiny podstatných změn nebylo. Po stránce kulturní, hlavně v otázce školství, byly dány českým koloniím veliké možnosti. Tehdejší národnostně menšinová politika sov. vlády na Ukrajině dávala možnost každé národnosti mít školu, kde by se vyučovalo její mateřštinou. Ve větších českých vesnicích, kde byly již dříve české školy, všechny počaly s pravidelným vyučováním. V Charukově, tehdejším hlavním městě Ukrajiny, byla při lidovém komisariátu osvěty t. zv. „Rada národnostních menšin“, kde českou sekci zastupoval jistý Hájek.

Jestliže v každé sebemenší české vesnici nebylo tehdy české školy, příčinou toho byl v první řadě nedostatek učitelů, který se těžce doplňoval novými kádry. Ze starých českých volynských učitelů byla snad pouze učitelka Volfová na Vysoké a Jar. Bouček, rodák z Volkova, který před válkou působil v Nivě a v Kvasilově a po válce byl řídícím české školy v Kijevě.

Kijevská česká škola (nedaleko závodu „Bolševik“, byla jedna z nejlepších českých škol na Ukrajině. Měla pěknou budovu a dostatek školních pomůcek. Třeba podotknouti, že zásluhu o školní pomůcky v této škole měla hlavně podpůrná činnost z Čech.

Další nové potíže v českých školách se objevily hlavně po stránce ideologické a později metodologické. České slabikáře a čítanky vydávané v Čechách (jiných nebylo) sovětské české škole nevyhovovaly. Jelikož všechny české školy byly vydržovány státem,

obsah učebnic a učební látka se neměla odlišovat od sovětských. Pro sestavení a vydání českých sovětských učebnic nebylo tehdy odborníků. Proto osvětové úřady sov. vlády požádaly určité organizace v Praze o vyslání českých učitelů pro práci a organizaci českých škol na Ukrajině. Kolem tím byl pověřen učitel A. Vodseďálek, který v roce 1927 odjel na sověť. Volyni.

V září toho roku byl uspořádán první český učitelský sjezd a kursy v Kijevě, organizované lidovým komisariátem osvěty. Učitelé byli ubytováni v kijeveské Lavře, kursy trvaly asi 14 dní a bylo na nich kromě češtiny přednášeno o sov. pedagog. metodice, sov. ústavě a ukrajinštině. Bylo usneseno rozvinouti českou síť škol tak, aby i nejmenší veska měla možnost mít českou školu. Do Prahy byl poslán pozdrav. Některé potíže, jak již bylo řečeno, ohledně učebnic, vyžadovaly častější styky českých učitelů prostřednictvím sjezdů a kursů a přípravu sestavení českých sovětských učebnic. Později českou sekci v Radě národnostních menšin Hájek opustil a všechna organizační práce byla přenesena do Žitomíru, kde bylo přistoupeno k organizaci českého pedagog. technikum pro vyškolení mladých učitelských kadrů. Českých škol přibývalo, byly zakládány dramatické, tělovýchovné a jiné spolky mezi mládeží na českých vesnicích. K vůli krátkosti neuvádím jména všech vesnic a učitelů v nich působících, ani podrobnější činnost různých kulturních spolků. V červnu 1929 byl uspořádán druhý český sjezd v Žitomíru, na kterém kromě učitelů byli přítomni jiní kulturní pracovníci na českých vesnicích. Zde byly zastoupeny nejenom vesnice české Volyně, ale z celé Ukrajiny, jako na př. Vyšehrad nedaleko Kijeva a Čechohrad u Melitopole. Sjezd byl přivítán hlavně na stránkách místního sovětského deníku „Radjanska Volyn“, kde mu byla věnována zvláštní pozornost.

Blížil se rok 1930, rok velikého hospodářského přelomu v SSSR, kolektivizace sovětských vesnic. České vesnice ovšem nemohly zůstat stranou těchto událostí. Organizačně byly upevněny, ve všech byly školy, národní domy, kluby atp. V českém pedagog. ústavě v Žitomíru se již vyučovalo i po stránce národopisných i jazykových zvláštností Volynanů, byly soustřeďovány různé zajímavosti hlavně českým profesorem kijevské university Rychlíkem. Jediný nedostatek, který doposud nebyl překonán, bylo vydání českých sovětských novin. Jiné národnostní menšiny jako polská, židovská, německá a j. měly svůj tisk již několik let. Hlavní překážkou ovšem bylo to, že nebylo na Ukrajině českých tiskáren. Proto i vydání českých učebnic bylo zdržováno. Ale bylo již vyjednáno v Moskvě, kde se nacházela česká tiskárna, o brzké vydání učebnic a zároveň i novin. První pokus o vydání českých sov. novin byl učiněn v Žitomíru ještě v době občanské

války (učitelem J. Křížem), ale jelikož po sovětsko-polské válce většina české Volyně připadla Polsku, tisk tento zanikl.

Sociální rozvrstvení českých osad bylo poněkud odlišné od ukrajinských vesnic. Základem každé vesnice na Ukrajině byly tak zv. „komnezamy“, t. j. výbory chudých rolníků. Vesnice se dělila podle množství půdy a platební daně na chudé, střední a zámožné

rolníky. Jelikož české vesnice byly většinou zámožnější, což ovšem nevyplulovalo nutnost mítí organisovanou základnu chudého rolnictva, sociální vrstvy byly hodnoceny přibližně o stupeň níže, takže na př. střední rolník se pokládal za chudého atd. Přípravná

organisace pro kolektivisaci na podzim r. 1929 se dotkla ovšem nejbohatší vrstvy českých vesnic. Celkově české osady byly organisace připraveny pro kolektivisaci a jednou z hlavních hybných pák v tomto přelomu bylo učitelstvo. V. Šil.

„Směna vítězství“ v Žatci

V rámci směny vítězství v Žatci vyznamenala se zvláště 18členná skupina volyňských Čechů, která naložila během směny na nádraží v Žatci 8 vagonů odpadkových hmot, převážně starého železa.

Volynští Češi dokázali tak znovu, že svůj kladný poměr k budovatelskému úsilí všeho čs. lidu chápou především prakticky a že všude, kde se jedná o práci, jdou mezi prvními.

Volynští Češi mají v tomto směru ty nejlepší předpoklady. Mohutné pracovní vypětí všeho sovětského lidu během veliké vlastenecké války je naučilo vážit si práce, která je v Sovětském svazu otázkou cti každého občana. Stachanovské výkony, volyňských žen v době, kdy živitelé rodin se zbraní v ruce se probíjávali důtkelským průsmekem, bylo často hodnoceno místními činiteli na Volyni.

Konstatujeme proto s opravdovým potěšením, že MNV v Žatci ocenil tuto snahu našich krajanů a vyjádřil jim veřejný dík a uznání. Jsme přesvědčeni, že zvláště teď při jarních zemědělských pracích volynští Češi ukáží, jak se pracuje po stachanovsku. j. ca.

Všeslovanská dětská rekreační střediska

V Československu budou vybudována všeslovanská dětská rekreační střediska, ve kterých budou společně trávit prázdniny děti sovětské, polské, jugoslávské, české i slovenské. Na Slovensku bude zřízeno nejlepší dětské rekreační středisko ve střední Evropě nákladem 120 milionů Kčs z výtěžku akce Výzva Spojených národů na pomoc dětem. 300 našich dětí bude posláno na zotavenou k Baltickému moři a stejný počet polských dětí stráví prázdniny na Slovensku a v Harrachově v Krkonoších.

Naši pracující budou i letos podobně jako loni posíláni na rekreaci do zahraničí. Nejen však do Jugoslaviie, kde na ostrově Rábu bude vybudováno čs. rekreační středisko, ale také do Polska k Baltickému moři. S polskými odborníky byla v této věci sjednána dohoda, o které informovali novináře dr. Rezek a dr. Klebík z ÚRO.

J. A. Něco o té naší spolehlivosti

Dnes v našem okolí všude se mluví o občanské a státní nespolehlivosti. Pro nás z Volyně ta otázka je úplně cizí, neboť my za své minulosti, dlouhé osmdesát let, t. j. života třech pokolení na Volyni, jsme tu otázku nikdy neslyšeli. Přezili jsme za svého pobytu na Volyni sedm různých vlád, různých směrů a zabarvení, a každá z těch vlád si nás vážila za to, že jsme živel naprosto spolehlivý a státotvorný. Proto dnes, když konečně jsme se dostali sem do naší vytoučené, krásné vlasti, jsme hluboce rozhořčení nad tím, že právě na nás, kteří jsme na svoji viast vždy byli tak hrdí, se mnozí dívají s jistou rezervou.

Zároveň nás všechny bolí to, když pomyslíme, s jakým nadšením šli naši mužové, synové a dcery do armády, majíce jistotu, že po boku Rudé armády budou mítí možnost pomoci k získání ztracené svobody naší utý-

rané a přišlápnuté německou botou české zemi.

Tisíce našich synů, otců a dcer položili svoje drahé životy za lepší příšší nás i budoucích. — Kolik jich zůstalo invalidy! A snad to všechno je ještě nedostatečným důkazem k tomu, abychom si zasloužili jména spolehlivých občanů republiky? Která ze všech českých větví v cizině víc krvácela, než volyňská emigrace? Jsme na to hrdí, co jsme vykonali pro osvobození naší drahé vlasti a nemůžeme si dáti tu zásluhu zkalit a umlčet, neboť kdybychom mlčeli my, budou za nás volat k nebi ty, pod Dukly a po celé cestě až ku Praze roztroušené hroby. Prosíme českou veřejnost alespoň o trochu úcty k padlým našim synům a o přízeň k pozůstavším po oněch hrdinech a tím příznání té naší skutečně mravní a státní spolehlivosti vůči nám všem tak drahé Československé republice.

Výzva spolkovým činovníkům

Lhůta do 15. dubna 1948

Ústřední akční výbor Národní fronty, generální sekretariát, úředně oznamuje:

Všechny dosavadní i do 10. dubna 1948 nově ustavené spolky, jež chtějí v budoucnu vyvíjet činnost, necht předložit ústřednímu akčnímu výboru NF nejpozději do 15. dubna 1948

1. oznámení těchto skutečností: název spolku, jeho sídlo, obor spolkové činnosti (na příklad rybařství, filatelie, chov poštovních holubů, kardiologie, pomologie a pod.), rok ustavení, je-li spolek členem vyšší spolkové složky (Svazu, ústředí a pod.), název a sídlo této vyšší složky. Oznámení buď psáno pokud možno strojem po jedné straně normalizovaného listu papíru, s vyznačením uvedených rubrik, bez jakýchkoli jiných údajů;

2. oznámení: posledních spolkových činitelů (všech členů výboru) s vyznačením jejich funkcí, potvrzením červenou tužkou buďte označeni funkcionáři (členové výboru), kteří byli z očistných důvodů odstraněni,

členů akčního výboru spolku s vyznačením, kterou složku v akčním výboru zastupují. Toto oznámení buď psáno obdobně na zvláštním připojeném listě pod označením názvu spolku a jeho sídla;

3. spolkové stanovy.

Obě oznámení i stanovy nutno předložití dvojmo.

U spolků, jež nevyhoví včas této výzvě, bude ústřední akční výbor NF při pracích na uspořádání našeho spolkového života mítí za to, že si nepřejí pokračovat po 15. dubnu v spolkové činnosti.

Tato výzva se netýká Sokola, Svazu české mládeže, Svazu národní revoluce, Svazu osvobozených politických vězňů a jejich pozůstalých, Svazu přátel SSSR, Společnosti pro kulturní styky se SSSR, Čs. obce legionářské, Svazu čs. hasičstva a jejich složek, ani korporací, upravených ve spolkové formě zvláštními zákony (Revoluční odborové hnutí, společnosti Čs. Červeného kříže).

Volba povolání

Den po dni, týden po týdnu rychle utíká a aniž bychom se nadáli, budeme zde mítí opět konec školního roku. A tu nastává dětem a také rodičům řešit jeden z těžkých problémů a tím jest volba řádného povolání pro děti, které opouštějí školu. Musíme si přiznat, že je málo tak osudových chvílí v našem životě, jako je doba rozhodování o volbě povolání a to proto, že toto rozhodnutí

jest také často rozhodnutím o tom, bude-li mítí dítě v životě úspěch, bude-li spokojeno a šťastno.

Budu se starati proto aspoň v krátkosti podatí to, co bude pro Vás rodiče i děti jakýmsi vodítkem při rozhodnutí povolání. Dělam to proto, že u nás na Volyni většina našich dětí po ukončení školy zůstávala doma při rodičích. Zde však v Čechách vidím, jak mnoho na-

šich chlapců a dívek hledá nějaké zaměstnání; chce vstoupit do učení, do továrny a neví, kam se má obrátit o radu, kde hledat pomoc.

Jelikož hospodářské poměry ukázaly po květnové revoluci, že poradenství pro volbu povolání je jednou ze stěžejních a základních otázek při výstavbě nového státu, bylo zřízeno zvláštní oddělení u okresních úřadů ochrany práce pro mladistvé, aby sloužily zájmům našeho dorostu a tím i celému státu. Hlavním úkolem těchto poraden pro volbu povolání jest poskytnout mládeži a rodičům rady při volbě povolání v tom smyslu, aby tato volba byla v soulahu se schopnostmi mladistvého a v souladu s hospodářským plánem státu, dále spolupracovat při výchově pracujícího dorostu a dbát ochrany mládeže v povolání i v práci.

Kolem 90.000 našich hochů a dívek v zemi České a Moravskoslezské dokončí každého roku povinnou školní docházku. Těchto 90.000 patnáctiletých stojí před závažným rozhodnutím o budoucím povolání. Jak jsem již řekl, je to otázka osudové významnosti pro život člověka. Jaké povolání si tedy volit? Do čeho se pustit? I rodiče jsou často při této otázce bezradní, necítí se často schopní, aby svým dětem dobře poradili. Říkají dítěti: „Pověz, co si přeješ? Co si zvolíš — budeš mít, alespoň nebudeš na nás naříkat.“ Pak pochopitelně si patnáctiletý chlapec či dívka řeší problém po svém. A na toto je třeba dbát, aby se rozhovory a kriticky, neboť děti v sobě hledat neumějí a hledají proto kolem sebe, v okolí, v prostředí, v němž žijí. Zde nutno proto pátrat, zda tu nehráje svou úlohu falešná představa o práci, romantika, napodobení kamarádů, zda tu nezapůsobil především libivý název povolání a hlavně, není-li to dílo jen náhody, neboť dospívající mládež v tomto věku je ve stadiu zmatků a nejistot. Tu je proto třeba rady a proto byly zakládány poradny pro volbu povolání.

Je samozřejmě a pochopitelné, že většina chlapců, kteří v době, kdy opustí školu, chce se učit „černému řemeslu“. Jsou to většinou obory: strojní zámečnický,

automontér, elektromechanik a t. p. obory, jak jim říkáme „náročné“. Kdybychom umísťovali chlapce pouze v těchto oborech, neměli bychom pro ně za několik let zaměstnání. Proto našim úkolem je zajistit každému povolání kvalitativně a kvantitativně tolik dorostu, kolik si ho vzhledem k potřebě a k významu pro dobu přítomnou i budoucí zasluhuje. Musíme se postarat, aby náš průmysl (textilní, sklářský, hutní) hornictví a zemědělství měli tolik dorostu, kolik nezbytně potřebují, neboť jen při správném rozvrstvení pracujících můžeme dosáhnouti nejlepší životní úrovně celého národa. Práce a její kvalita je v naší republice osou hospodářského života. Každý na své místo a každý podle svých schopností.

Rozhodujícím činitelem při volbě povolání je také zdraví dítěte. Člověk se rodí s náchylností k některým nemocem. Je proto nutné volit takové povolání, které zjištěnou náchylnost k nemocem nebude provokovat k vypuknutí. Nemůže být kovářem chlapec s chronickou srdeční vadou, barvoslepý chlapec se nestane strojívedcem, nebude se učit klempířem, kdo trpí závratěmi a t. p. Proto každé dítě před volbou povolání je podrobeno lékařské prohlídce, abychom zjistili, zda povolání, které si vybralo, odpovídá jeho zdravotnímu stavu. Dále nutno zjistit schopnosti i sklony dítěte. Nevěřte tomu, že každý člověk je předurčen jen pro jedno povolání. Jsou obory, kde se vyžaduje pohyblivost, hbitost, jinde se zase hledají dobré znaky povahové, pracovní spolehlivost, odpovědnost, jinde se zdírazňuje schopnost dobře jednat s lidmi, sebeovládání, ochota posloužit a t. p. Proto také říkáme, že povolání bez schopnosti je obtížné a že člověk umí tu práci, ke které má jak se říká „bůňky“.

Jsou však velmi často případy, kdy rodiče se dávají svěsti tíživosti a nehlédají na schopnosti dětí, volí pro ně povolání, které se jim líbí a které se jim zdá, že je to právě. Starají se vsugerovat dítěti přesvědčení, že je k tomu povolání předurčen. K jakým koncům mohou vésti taková rozhodnutí, postačí fakta, kdy vidíme tolik neschopných stu-

dentů, kteří po letech bezúspěšného studia opouštějí af nuceně nebo dobrovolně školu, protože rodiče chtěli mít z něho „pána“. Dovedete si představit, co zkusil chlapec, který trpěl vadou řeči, než otec pod tlakem trapných okolností ustoupil od pevného rozhodnutí, mít z něho obchodního příručáho. Neříďte se rodiče vždy proto touhou po „lepší“ práci tíživosti, snahou být lehce živ. Držte se zásady, nechtě se dostane každému takového vzdělání, na které stačí jeho nadání. Neříkejte, že z Vašeho chlapce, který si dovede opravit snad kolo, nebo dovede jezdit na motocyklu bude pouze automontér, nebo v chlapci, který si dovede rozsvítit žárovku na vánočním stromku, je matka ochotna vidět budoucího Edisona. Těmto chlapcům se velmi často líbí jezdit autem, sedět za volantem, ale nevidí se pod autem v zamazaném oděvu nebo u svéráku při těžké práci.

Poučovat, přesvědčovat, uvědomovat! Toť úkol poradců, se kterými nutno vést do styku. Oni vás budou informovat o požadavcích jednotlivých povolání, o potřebách hospodářství kraje a vyhlídkách do budoucna.

Státní úřad plánovací spolu s ministerstvem sociální péče újal se úkolu, aby vypracoval plán, ve kterých oborech a povoláních budeme potřebovat více pracovníků a ve kterých méně, aby jiná životně důležitá odvětví jako je zemědělství, hornictví, stavebnictví, textil, sklářství a keramika nebyly bez dorostu a takovým povoláním, jako je pekař, zedník, pokrývač, kamnář, slévač, kovář, bednář a obuvník, by hrozil přímo zánik. Nemůže nám být proto lhostejno nebezpečí, že by se stalo, že by nebylo někoho, kdo by nakopal uhlí, sklídl úrodu, vystavěl dům, upekl chléb, ušil oblek a t. p. Proto volba povolání přestává být záležitostí jediné soukromou, ale máme na ni zájem my všichni, celá společnost, stát.

V příštím čísle Věrné stráže věnuji se těm povoláním, která přes svoji důležitost pro výstavbu státu jsou veřejnosti opomíjena, a to především z neinformovanosti o těchto oborech.

Vlast. Beneš.

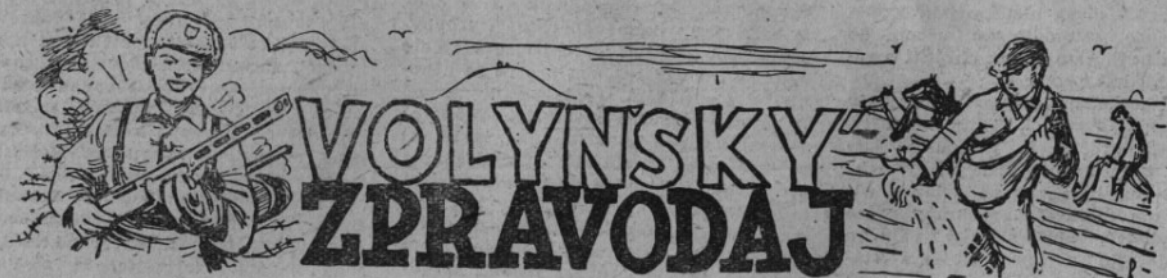
O roce osmačtyřicátém

Mluví-li se o zvláštním významu roku osmačtyřicátých v českých dějinách, stojí mezi nimi na prvním místě rok 1848. Tento rok totiž přinesl neslýchanou novotu: bezprávné vrstvy obyvatelstva, které nebyly politicky nikdy zastoupeny, se opovážily volat po politické moci a po svobodě. Toto smýšlení šlo velkou částí Evropy a našlo úrodnou půdu i u nás. Prvním větším projevem odbojného postoje bylo shromáždění v lázních svatováclavských v Praze, odkud byla poslána císaři žádost s několika významnými požadavky: požadavkem svobody tisku, svobody vyznání, zrušení poddanství, možnosti vykoupení se z roboty, zrovnoprávnění češtiny s němčinou, užšího administrativního spojení Čech s Moravou a j. Rakouská vláda sice neurčitými slovy přislíbila splnění některých požadavků, ve skutečnosti však učinila nepatrně, ba naopak z pouhé moci

panovníkovy byla nucena neuherským národům nová ústava, která ovšem ani zdaleka neodpovídala plánům národů, toužících po svobodě. Nicméně nemohlo se se strany české vystupovat bezohledně s politickými požadavky, protože se v říši rakouské viděla všeobecně záruka a zástita před nebezpečným sousedem německým. Proti hnutí všeobecnému byl počátkem června svolán do Prahy slovanský sjezd, který měl před ostatními evropskými národy prohlásit myšlenky o přirozeném právu národů, o jejich rovnoprávnosti a sebeurčení a protestovat proti útisku slovanských národů v některých státech evropských. Slovanský sjezd skončil v barikádách, které rozspaly všechny české naděje na získání občanské i politické svobody. Selhalo i spoléhání na ústavodárný sněm, který byl pro povstání přenesen z Vídně do Kroměříže, protože ten byl mladým

panovníkem Františkem Josefem rozpuštěn. Velké hnutí r. 1848 se tedy skončilo nezdařením národních i politických práv českých. Nový absolutismus byl ještě tužší než absolutismus před rokem osmačtyřicátým. Zrušení poddanství a roboty však zůstalo v platnosti a to mělo nesmírný význam. Sedláci se stali pinoprávnými oběany a majiteli půdy, kterou mu vrchnost dosud jen pronajímala. S jejich osvobozením se vzrývá hospodářský blahobyt a s ním přichází také uvědomění. Politická základna, představovaná dosud jen obyvatelstvem městským, byla rozšířena o český venkov. Od tohoto roku obrozený národ neustále sílil a sémě svobody, po níž bylo tehdy po prvé směle voláno, klíčilo v českých myslích, až došlo po letech uskutečnění. Můžeme směle říci, že bez roku 1848 bychom neměli ani rok 1918.

Dr. Fr. Hrdlička.

Zprávy svazu

Všem odbočkám SCzV byly rozeslány dotazníky o dosavadní činnosti a složení. V zájmu urychlené legalisace žádáme, aby nám byly ihned vráceny, řádně vyplněné a podepsané funkcionáři odboček.

Svaz Čechů z Volyně věnuje akci „Výzva Spojených národů na pomoc dětem“ výtěžek směry vítězství a 2% měsíčních příjmů všech zaměstnanců, celkem 5000 Kčs.

V okresní rolnické komisi v Žatci jsou jako zástupci SCzV Antonín Pokorný Bitozeves, Václav Janeček Nehasice a Václav Altman Nové Sedlo. V záležitostech, které spadají do kompetence OKMZ, obraťte se proto na tyto naše delegáty.

Svazu Čechů z Volyně nechtě ihned podají svoje adresy býv. občané z Moskovštiny na Volyni:

Václav Spatenka,
Viktor Štěpánek,
Bohuslav Konásek,
Josef Salák.

Jedná se o svědčení ve prospěch jejich spoluobčana Václava Mařka (Hov. pátr.).

Volyňské Čechy, kteří konali voj. činnou službu v čs. zahr. armádě v SSSR a kteří dosud z této nebyli formálně propuštěni, upozorňujeme, aby se obrátili na příslušné DOV za účelem úpravy jejich branného poměru.

Volné zemědělské usedlosti

Podle sdělení ZNV jsou volné zemědělské usedlosti v těchto okresech:

Kadaň — 24
Děčín — 10
Frýdlant v Č. — 23
Jindřichův Hradec — 97
Hor. Týn — 86
Mar. Lázně — 102
Ústí n. L. — 40
Dubá — 27
Zámbek — 138
Kaplice — 182
Tachov — 74

Dosud neosídlení vol. Češi nechtě se proto přihlásí u příslušné OKMZ a žádají o přidělení usedlosti.

Žatec bude mít Volyňskou ulici

Svaz Čechů z Volyně požádal radu MNV, aby ulice Šafaříkova byla přejmenována na ulici Volyňskou. Rada na návrh soudr. Sprinců této žádosti vyhověla. Volyňská ulice bude trvalým uznáním všech zásluh, které vylíčení Češi získali v bojích za svobodu v armádě gen. Svobody.

Pi Libuše Vaňhauerová z obce Tynné, okr. Rovno, nechtě urychleně oznámi svoji nynější adresu na SCzV (Nagel).

Volyňské Čechy, kteří by něco věděli o voj. službě v čs. zahr. armádě v SSSR Josefa Vaňhauera, žádáme, aby nám urychleně sdělili, kdy a kde byl jmenovaný odveden, u kterého voj. útvaru konal službu, kdy a kde byl demobilisován. Zprávy zašlete na adresu: Svaz Čechů z Volyně (Nagel).

Vyjímání živností z rámcových plánů podle vyhlášky OÚ v Praze č. 1870, 1587 a restituce

Upozorňujeme všechny uchazeče živnostníky s přednostním právem, že v případě, že uchazeč s přednostním právem pozbuje na základě vyhlášky č. 1870 či 1587 aneb restituci národní správu živnostenského podniku zcela nezaviněně, má právo do jednoho měsíce po tom, až tato skutečnost nastane, podat osidlovacímu úřadu v Praze konvokační žádost o přidělení do vlastnictví jiného podniku toho druhu.

Stejně je tomu u všech přednostních uchazečů, kteří národních zpráv pozbudou z důvodů, že jde o restituci majetku, o přidělení konfiskátu k znárodněným podnikům, o likvidaci podniku, o zrušení velkoobchodu, o přidělení podniku jinému oprávněnému subjektu v akci vyhlášky č. 1587 nebo 1870 a pod. Ve všech těchto a podobných případech, jakmile dosavadní národní správce obdrží výměr, podle něhož národní správa pozbývá, musí do jednoho měsíce podat osidlovacímu úřadu v Praze konvokační žádost o přidělení jiného podniku do vlastnictví.

Na tyto osoby se nevztahuje propadná lhůta do 31. 12. 1947, stanovená konvokační vyhláškou.

Nástup volyňských Čechů okresu Planá u Mar. Lázní

Dne 21. března na květnou neděli konala se v Plané u Mariánských Lázní okresní pracovní konference volyňských Čechů, na které ustavena byla okresní odbočka SCzV. Shromáždění tohoto zúčastnilo se na 100 krajanů ze 16 obcí okresů, kteří zastupovali více jak 2000 krajanů.

Schůzi zahájila předsedkyně přípravného výboru sestra prof. Barcalová a jako první promluvil ke shromážděným krajanům předseda ONV, který prostými a upřímnými slovy pozdravil Volyňské a vyzval je ke společné budovatelské

práci. Jeho pozdrav byl přijat vřelým potleskem.

Za volyňskou mládež pronesl pozdrav a vzpomenuk výročí hromadného vstupu Volyňských do Svobody armády člen akčního výboru Svazu ze Žatce br. Václav Zidlický.

Jako zástupce Ústředí SCzV ze Žatce promluvil o situaci volyňských Čechů a nutnosti organizace br. Jindřich Dušek, administrátor Věrné stráže. Jeho referát trvající více jak hodinu byl přijat s porozuměním všech přítomných. Pak promluvil k Volyňským br. učitel Šimůnek, který podal přítomným svým opravdu srdečným způsobem celou řadu praktických rad a pokynů. Rovněž proslav s. prof. Barcalové byl naplněn zápalom pro práci v intencích obrozené Národní fronty a v ni plně začleněných a šťastných a spokojených volyňských bratří.

Ve volbách zvolen byl předsedou br. Šimůnek, osvědčený činovník na Volyni, který zájmy volyňských krajanů hájil již na okrese více jak půldruhého roku, jako předseda okresní rolnické komise a dalších 16 členů výboru. Volby probíhaly ve svornosti a ve výboru jsou zastoupeni všechny obce.

Po živé debatě byla schůze ve 13 hod. ukončena. Volyňští krajané povzbuzeni s úsměvem na tváři se rozešli do svých domovů.

My přejem našim krajanům na Plánsku hodně zdaru a úspěchu v práci.

dk.

Na dotaz, co a jak si mají počínat osoby, které nejsou schopni práce a nejsou nikterak zaopatřeni, sdělujeme, aby se hlásili do domova pro přestěhování v Českém Dubu u Turnova.

Radostné velikonoční svátky všem vol. Čechům přeje
redakce a administrace.

Důležité upozornění na Litoměřicko

Upozorňujeme krajanu na Litoměřicku, že zájme Souboru volyňské mládeže proponovaný na 29. března pro onemocnění mistra Libovického se nekoná!

Řekl bych, že lidé nemají studovat zbytečně. Kdo k tomu nemá nadání a vnitřního puzení, ten má zůstat doma a pracovat rukama.

Musíme mládež k tomu vychovávat, aby se za práci nestyděla.

T. G. Masaryk.

Tribuna mladých

Václav Zidlický:

Masaryk a mládež

Život T. G. Masaryka je přeplněn příklady, jak se má žít. Ať vezmeme do ruky kterékoliv dílo jeho nebo o něm, vidíme všude směr a cestu, kterou má kráčet člověk a lidstvo vůbec.

Opakovati však jen jeho výroky a jeho zásady — to není správné. To je, jak sám říkal, „šablonářství“. Masaryk ukazoval a jeho jméno dosud ukazuje cestu, ale tu si musí každý vypracovat a přepracovat, poněvadž „nejsme na jedno kopyto“.

Připomínat si jeho zásady, to ještě nestačí. Podle nich žít a jimi se řídit — to je to!

Masaryk — člověk, politik, filosof a velký učitel národa si své zásady tvořil již v mládí. Jímí pak prorážel veškeré přehrady, které mu tvrdý život kladl, a jímí také zvířel. Masaryk byl hrdý na své zásady. Řekl: „Mám-li říci, v čem můj život vyvrcholil, tedy ne v tom, že jsem se stal prezidentem a že mohu nést stejně velikou čest jako těžkou povinnost. Má osobní satisfakce, smím-li to tak nazvat, je hlubší: že jsem ať jako hlava státu nic podstatného nevyškrtl z toho, veš jsem věřil a co jsem mluvil jako chudý student, jako učitel mládeže, jako nepohodlný kritik, jako reformní politik; že stoje u moci nenacházím pro sebe nížádného jiného mravního zákona ani jiného vztahu k bližním, k národu a k světu, než jaké mne řídily předtím. Není to osobité uspokojení z toho, že jsem po celý svůj život, tak podivně a složitě utvářený zůstal sám sebou; důležitější je, že v tolika zkouškách zůstaly a ověřily se ty lidské a obecné ideály, které jsem vyznával. Říkám si, že v tom neustálém zápase o lepší příští národa a lidstva stál jsem na straně dobré. To vědomí stačí, aby život člověka byl krásný, a jak se říká, šťastný.“

Zde vidíme, jak je důležité tvořit si své přesvědčení a své zásady již v mládí. Ty pak musíme během svého života zušlechťovat a opravovat, abychom u cíle stanuli s pevným přesvědčením a zásadami, kterými zvířezíme v jakémkoliv boji.

Masarykův poměr k mládeži je velmi složitý a nedá se charakterisovat jen několika větami. Jedno se však dá říci: Masaryk byl mladý i ve stáří. Masaryk mluvil děti. Ve svém projevu ke

školní mládeži 27. října 1928 napomínal děti, aby dbaly o čistotu těla, aby cvičily, vystříhaly se mlsání a pití alkoholických nápojů a nevyhýbaly se práci. V tomtéž projevu praví starším:

„Přemýšlejte, když dorostáte, o tom, čím chcete být. Ať budete dělníkem, ať rolníkem, ať řemeslníkem, ať učitelem, ať techníkem, ať umělcem nebo spisovatelem — ať budete čímkoliv, vždycky buďte pilnými a poctivými pracovníky. Zanedlouho Vás povolají zákony republiky k službě veřejné. Budete vojáky, budete v obcích obecními staršími, budete poslanci. V každém postavení konejte svou občanskou povinnost. Milujte republiku, která Vám svým demokratickým zřízením zabezpečuje svobodu, milujte svou zemi, svůj národ a jazyk. Musíte žít v přátelské shodě se všemi občany, ať se různé povoláním, ať jazykem, ať náboženstvím. Jsme si všichni rovni, musíme všichni být svobodní, nesmíte nikoho v ničem znásilňovat.“

Takové chtěl mít Masaryk mládí a takové musí také být. Masaryk chtěl mít mládí čisté, říkal: „Já bych mladým lidem nedělal mnoho morálních kázání, ale řekl bych jim: Pramen živé a živící vody najde jen ten, kdo neztratil v mládí smysl pro čistotu“. Chtěl mít mládí živé, napytané duchem tvořivosti, které se nebojí hájit pravdu, které bude s to převzít úkoly starších a vést je tou cestou, kterou si samo vytvořilo. A ta cesta musela být cestou pravdy, poctivosti a věrnosti.

Masaryk sám — to byla mládež. To byly svaté ideály a ty musí mít mládež. Byly to ideály, které čerpal z hlubokého přesvědčení a z národních tradic.

Masaryk kladl velký důraz na tradici: „Na mladých lidech si tak nejvíce uvědomuju ten náš nedostatek tradice. Což o to, u nás se jezdí ve vyježděných kolejkách azaž, víc než sami víme; ale vyjeté koleje, to není ještě tradice; tradice je společné dílo generací, společná a samozřejmá kázeň.“ Proto také Masaryk měl rád mládí, které nejde vyjetými kolejkami, ale mládí, které tvoří a buduje.

Masarykův život, ať jej sledujeme kdekoliv a kdykoliv, je vždycky boj. Ať je to mládí nebo snad již pozdější léta, kdy se rozvinul boj o Rukopisy, a i

pozdější stáří. A nebyl to boj lehký. Masaryk překlenul překážky i tehdy, když svým vystupováním a hájením pravdy ztratil své přátele, kteří šli potom dokonce proti němu. Ale Masaryk neochabl. Nikdy nezakolísal a vždy zůstal pevným ve svém přesvědčení.

Snad právě proto, že se musel tvrdě probojovávat v mládí, byl tak pevný v letech starších. Mládí to bylo, které dalo Masarykovi tolik ponaučení a které také Masaryka tolik naučilo. Ono to také bylo, které dalo vzrůst oněm Masarykovým zásadám a ideálům.

Proto musíme i my, mladí, tvořit si své zásady a přesvědčení již v mládí. Dalším vývojem je musíme jen opravit, avšak vytvořit se musejí již za mladých let. Musí to být ale zásady, které by opravdu odpovídaly tomu, co říkal, když odstoupil dřád presidenta: „Budu se na Vás dívat, jak to vedete.“ Tož musíme to vést tak, aby Masaryk — velký náš učitel — se nemusel stydět za své děti. Tak nejlépe spínáme jeho odkaz.

Ukrajinská — noc

Rád měl jsem onu zemi za večera, kdy západ ještě na obloze hoří, zatím co dole rovina už celá jen zvolna, zvolna v temnou noc se noří.

V mollové čisté harmonii tónů večerním tichem letí dumka tklivá. Širokou polní cestou žene domů pasáček stádo. Už se připozdívá.

Vysoko v temnu oblohy se ztrácí dým opuštěných ohňů z prázdných polí. Jak mládí sny, které se nenavrácí, jak vzpomínky, které už nezabolí.

Poslední rudá záře nad západem nad houstnoucí tmou nemá více moci — a tiše, tiše sestupuje na zem tajemné kouzlo ukrajinské noci.

V tmu zahalena krajina už spící mlčí, Jen vánek čeří stepní trávy a tajemně pak spolu šeptají si o velikých dnech dávno zašlé slávy.

O slavných činech svojich bohatýrů step širá sní zas v kouzelné té chvíli. O těch, jež pro vlast, svobodu a víru svůj mladý život rádi položili.

Přivolán touhou mladé „čornobrivky“ se zjeví kozák v stepi v kurhanu. Na sladké čeká ona na polibky, však — z krásného snu probudí se k ránu.

Ač krásný, přece sen to byl jen pouhý, zmizelo sladké kouzlo s kupřením. Co mládí sny jsou? Co jsou marné touhy?

Co bývalo, to dávno není, není.

Jen vánek čeří dále stepní trávy, na chvíli odpočne si v jejich klíně a letí dál zpívat svou píseň chvilý o zemi snů, o krásné Ukrajině.

J. Záhorský.

Československý svět - 13. III. 1948:

Život volyňské mládeže u nás

V organizaci české mládeže na Volyni bylo možno pozorovat odstíny náboženské, které však překvapovaly svými dobrými výsledky. Naši na Volyni nevytvářeli ani tam z české krajanské kategorie: náboženství se jevílo u nich téměř všude elementem nejen výrazným, nýbrž i národně a kulturně podněcujícím.

Na bývalé polské Volyni byl mezi Čechy od devadesátých let minulého století nejpočetnější živel pravoslavný a snad právě pro svůj převažující počet necitila pravoslavná mládež potřebu organizace ani v době, kdy katolická i evangelická volyňská mládež už byla organizována. Účastnila se náboženských slavností, působila v českých pěveckých sborech světských i církevních.

Teprve krajané Fojtik, Mojd a Hlaváček ustavili při České matici školské v Lucku Sdružení české mládeže, při němž vycházel časopis „Zornica“, vedený Fojtikem, jenž později vydával „Krajanské listy“.

Pravoslavná mládež, sdružená ve Svazu české mládeže už na Volyni, spolupracovala se Svazem katolické mládeže, pro který vydával Jindřich Dušek časopis „Probuzení“. Mládež vykonávala pro národní probuzení na Volyni veliký kus kulturní a národní práce. Nutno mít přitom na paměti, že tato práce nebyla snadná a bylo třeba opatrně se vyhýbat všem třecím plochám s volyňským živlem evangelickým, československým, nýbrž i s choulostivou otázkou pravoslavnou. Byl přechod našich Volyňanů k pravosláví v letech devadesátých minulého století celkem dosti bolestnou dobou; dobře cítili, že souvisel nejen s duchovním, mravním a náboženskou stránkou jejich života, nýbrž i s materiální. A určitý rozpor, určitý stín zůstal v nich až do posledních dob, třebaže si nemohli dávat vinu už téměř žádnou.

Jestliže naposled mluvíme o Sdružení československé mládeže evangelické, naznačujeme, že ač byla evangelická složka náboženská na Volyni nejméně početná, žila nejintenzivnějším životem mládeže. Sdružení mělo několik pěveckých sborů, konalo sjezdy a soutěže a uplatňovalo se v divadelnictví.

Mládež vyvíjí i nyní po návratu do vlasti činnost stejně intenzivní péčí některých činitelů, hlavně v Zatci. V září 1947 byly zde zřízeny Domovy volyňské mládeže, které hned z počátku měly 45 chovanců, nyní již přes 60. Jest zde mládež studentská obojího pohlaví z Podbořanska, Zatecka, Kadaňska, Litoměřicka, Chomutovska, Ašska a Lanškrounska. Pečuje o ně Jindřich Dušek a Vladimír Libovický, divadelní režisér a volyňský krajan. Domovy mají svůj pěvecký soubor, který pečuje hlavně o nacvičování národních písní. Vydávají si studentský časopis „Pozdrav“, zatím litografovaný, do kterého přispívají i

profesoři žateckého gymnasia. Ředitelkou „Domovů“ jest paní Věra Svárovská, vdova po honorárním konsulu naší republiky v Kvasilově na Volyni. V „Domovech“ je několik srotků po padlých volyňských českých vojácích a je samozřejmé, že potřebují podpory a uznání, aby uhradily potřebu nejméně 15.000 Kčs měsíčně. Poslední pomoc jim poskytl unitáři z Ameriky.

J. F.

Prosba k volyňským krajanům

Svaz Čechů z Volyně uspořádá v prázdninových měsících rekreační tábor pro Soubor volyňské mládeže. Chceme, aby se konal v místech osídlených volyňskými Čechy, a proto prosíme o sdělení, zda ve Vašem okolí se nalézají vhodné objekty na ubytování asi 70 studentů. Podmínkou les a voda. Tábor po stránce hospodářské i kulturní měl by pro místo velký význam. Vhodná místa hláste: J. Dušek, organizátor Souboru VM, Zatec 199.

Náš zemědělec

Odborné kursy pro zemědělce

Národní pozemkový fond spolu s okresním národním výborem, sdružením Jednotného svazu čes. zemědělců a okresní radou osvětovou v Zatci, pořádá od 19. února do 8. března 1948 odborné kursy pro zemědělce, žen, zemědělskou mládež na pol. okrese žateckém.

Kursy pořádány po okrese ve 22 střediscích a přednášeli na nich odborníci: zemědělští, samosprávní a kulturní, kteří byli rozděleni do dvou skupin a ani za necelý měsíc provedli školení ve všech 22 střediscích. Přednášeno ve formě besed s občanstvem na thema: vedení a organizace zemědělství, pěstování chmele, výroba rostlinná a živočišná, ovocnářství a zelinářství, mechanizace a družstevnictví, samospráva, otázky venkovské ženy, kultura a zdraví venkova. Referáty byly doprovázeny vhodnými filmy a po ukončení přednášek rozproudila se vždy živá diskuse, vztahující se k předneseným tematům. Průměrná účast ve všech kursech byla 50 zemědělců.

Náš pracující zemědělský lid projevil velký zájem o odborné kursy, neboť uznává, že pouze práce podložená odbornými vědomostmi přinese zvýšení životní, hospodářské a kulturní úrovně. Výsledek kursu se projevil zájmem zemědělců o odbornou naučnou literaturu, zvýšením počtu čtenářů ve všech veřejných obecních knihovnách, které jsou soustavně doplňovány vhodnými, lidu přístupnými,

zemědělskými knihami ze všech oborů zemědělní specializace, ministerstvem školství a osvěty a zemědělství. Kromě státní péče osvětové o vzdělání našich zemědělců jeví se snaha, aby každý zemědělec měl svou vlastní příruční knihovničku, a proto každý účastník kursu obdrží zdarma soubor zemědělní knih nakladem Národního fondu při ministerstvu zemědělství.

Bude-li v tomto odborném školení zemědělců pokračováno stejně pečlivě a nadšeně i v příštích letech, jak o to zemědělci sami žádají, lze právem doufat, že nám v pohraničí vyroste zdání a cílevědomí hospodáři.

Fr.

Tři ženy utonuly v Ohři

Přes Ohři se převážely mezi Hradčistěm a Lišany E. Klicperová, J. Klicperová z Lišan a B. Mimrová z Hradčistě. S nimi na loďce jel J. Klicpera. Uprostřed řeky se v proudu loďka převrátila a všichni byli strženi prudkým proudem do řeky. Zachránil se jedině Klicpera, zatím co všechny tři ženy utonuly. Z řeky byly mrtvy vytaženy J. Klicperová a B. Mimrová a po utonulí E. Klicperové se ještě pátrá. Mimrová byla vdova po volyňském Čechovi a zůstaly po ní dvě nezaopatřené děti ve stáří 4 a 6 let.

R. P.

Antonín Kalík, nar. 1921 v Mirohošti, přísl. I. brigády čs. vojska v SSSR, padl ve Vážci, kde spolu se svým velitelem škpt. Englem očekává vzkříšení a shledání s námi.

Josef Kalík.

Vzpomeňme

Večerním šerem hlas zvonu letí a nese vzpomínku za Tatry v dál, kde v tmavých rovech spí Vlasti děti, kde lítý požár válečný plál.

Nejedna matka, nejedna sestra setře si slzu — zavzpomíná... A tichá modlitba k nebi se vznese za muže, tatíčka a za syna...

Ne za lesk, pokladů; za naši svobodu obětovali iste životy mladé. O činech hrdinných v dějinách národů posvátnou vzpomínku si Národ sklade.

Hlas zvonu umklk, travka se sklání, poslední zvuk jeho nese tam k Vám. Já svoji vzpomínku do širých plání Vám, kamarádi, dnes posílám.

Spěte Vy sladce, hrdinní syni. Ať lehkou Vám jest ta cizí zem. My na Vás nikdy, příště i nyní nezapomenem!

Václav Šimek.

Karel Janík, nar. 10. 6. 1889 ve Vrbě na Volyni, padl 19. 9. 1944 v boji za vlast pod Duklou. Kdo znal jeho dobré srdce, vzpomeňte s námi, — Manželka, děti Lída, Soňa, Vitoušek a Mireček.

Dne 8. 9. 1944 obětoval život v boji o vstup do ČSR u Dukly Vladimír Michek, nar. 20. 8. 1907, z Kozína.

Vzpomínají a nezapomenou manželka Slavomíra a děti Mařenka se Zinočkou.

Dne 24. března t. r. je tomu 3 roky, co padl v boji proti německým vetřelcům před hranicemi naší vlasti náš syn a bratr ppor. tan. Václav Tůma, nar. dne 3. srpna 1922. Prosíme všechny, kdož jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku! Nikdy na Tebe nezapomeneme! Rodiče a bratři.

Dne 9. září 1944 padl v bojích za lepší příští své vlasti Vladimír Hnízdil, nar. 3. I. 1923 v Kněru-tech na Volyni.

Vzpomíná jej otec a sestra Mařenka se všemi příbuznými.

Václav Bačovský z Chomouta u Dubřna na Volyni padl na frontě v boji s německými uchvatiteli dne 28. III. 45 u Podbuče jako řidič tanku I. čs. sam. brigády. Budiž Ti země česká lehkou! Nikdy na Tebe nezapomeneme! Rodiče a příbuzní.

Dne 19. září 1944 padl v boji za osvobození vlasti v Machovce pod Duklou Oldřich Makeš, nar. 1912 v Kupičově na Volyni.

Vzpomínají jej a nikdy nezapomenou: manželka, dceruška, bratři a všichni, kteří jej znali.

Dne 31. března 1945 padl v boji proti fašistům v Jalovci u Sv. Mikuláše milovaný otec a manžel, syn a bratr Ant. Kučera z Radovič u Kujučova. Nikdy na Tebe nezapomeneme. Prosíme všechny, kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi. — Vzpomínají: manželka a děti, matka a sourozenci.

Malý oznámění

Přijme se žena, starší než 25 let, nejraději vdova nebo rozvedená, k vedení domácnosti a opatrování 2 dětí ve stáří 5-2 roků. Plat podle dohody. Zájemci necht' se hlásit pod zn. „Druhý domov“ do adm. t. č.

Volyňská Češka, nyní národní správce cukrárny ve Spindlerově mlýně, poskytné pracovní příležitosti za velmi výhodných podmínkách (byt, celodenní strava a dobrý plat) 2 volyňským Češkám, z nichž jedna by byla prodavačkou zmrzliny a cukrovinek, a druhá by vedla samostatně domácnost (vařila, nakupovala a pod.). Jedinou podmínkou jest pracovitost a poctivost. S nabídkami a pro bližší informace se obračejte na

adresu: Ludmila Rajcinová, Spindlerův mlýn, cukrárna, okr. Vrchlábí, anebo na SČZV.

Poděkování. Správa Studentských domovů volyňské mládeže v Žatci děkuje tímto Společenstvu hostinských v Žatci za dar 2000 Kčs věnovaných studentské péči Kruhu přátel volyňských Čechů. Současně vyslovuje vřelé díky p. Jos. Tabulkovi, který tento dar zprostředkoval.

Poděkování. Samospráva Studentských domovů KPVC vřele děkuje touto cestou odb. SČZV v Lanškrouně za zaslání másla, které bylo uspořádáno na podnět pana styčného důstojníka, a zároveň babičce Aulických za zaslání cibule.

K uctění památky Jana Masaryka daroval p. Ing. Holubovyc z Prahy 500 Kčs osřelým dětem v žateckém Domově školní mládeže. Za tento dar vyslovují chovanci Domova nejsrdčejší a nejpřímpejší díky svému mi-

lému dárci, rovněž i správa ústavu je vděčna za tento dar dětem.

Domov školní mládeže.

V neděli dne 7. března o 12. hodině zemřela tragickou smrtí

Marie Nosková

ve věku 21 let. Pohřeb naší drahé zesnulé se konal ve středu dne 10. března o 14. hodině z domu smutku v Mašem Valtinově, odkud šel průvod do Jabloné v Podzišstědi, kde zesnulá byla uložena na městském hřbitově k věčnému spánku.

Bud'ž Ti země česká lehkou!

Rodiče a sourozenci.

Volyňským krajanům na Podbořansku. Znamý volyňský misionář P. Křenek přijede v neděli dne 21. března do Moštova, kde setrvá přes velikonoční svátky. Celou tu dobu volyňští krajané budou mít příležitost ke sv. zpovědi.

Volyňským zemědělcům a všemu obyvatelstvu
kraje nejlepšího chmele slouží

Okresní záložna hospodářská

Žatec, náměstí Dr. Edvarda Beneše 9 - Telefon čís. 658

Vklady - provozovací úvěry - deposity

Družstvo

BUDOUCNOST

Vás dobře obslouží

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.